

Poul Hartling: *Erik Eriksen. Mennesket og politikerens. En biografi.* (Chr. Ejlers Forlag, 1990). 224 s.

Poul Hartling har skrevet en bog om sin forgænger som Venstres formand. En biografi hedder den og er det også i den forstand, at den rækker fra vugge til grav. Men når man har vendt det sidste blad, sidder man tilbage med en tom fornemmelse. Bogens hovedperson har man stadig ikke lært at kende. Kun fem sider i det sidste kapitel rummer et egentligt forsøg på at karakterisere Erik Eriksen. I fremstillingens store masse er han næsten anonym.

I nogen grad kan det forklares ved, at Erik Eriksen ikke har efterladt sig et personligt arkiv, og at internt materiale fra hans ministertid ikke er brugt. Som hans hovedindsats i dansk politik fremhæves, at han fik grundloven igennem, og at han fik etableret et fast samarbejde mellem Venstre og Konservative. Men det første tema er generelt behandlet, rummer ikke væsentligt nyt og siger navnlig meget lidt om Erik Eriksens personlige ageren i sagen. Om det sidste findes kun spredte bemærkninger.

Hovedindtrykket er, at det egentlig ikke er hans fynske forgænger, der har interesseret Poul Hartling, men først og fremmest partiet. Dets protokoller har været bogens givtige hovedkilde, og dens historiske værdi ligger i analysen af Venstres politik, især for årene 1953-60. Her er konflikten med Thorkild Kristensen indgående behandlet, og Hartling tillægger den afgørende vægt blandt de faktorer, der i 1957 fik Erik Eriksen til at insistere på ikke at danne den rene Venstreregering, der havde været mulig.

Henning Poulsen

Birger Mikkelsen: *Kong Peder. En bio-*

grafi af Peder Christensen, borgmester i Helsingør 1919-1946. (Nordisk Forlag, 1991). 263 s.

Peder Christensen var i kraft af personlighed og ikke mindst i kraft af Helsingørs nærhed ved hovedstadens presse mere landskendt, end borgmestre i provinsbyer ellers er, også fordi P. C. tidligt havde sans for publicity. P. C. var født 1874 i Skåde ved Århus, og efter drenge- og læreår som maskinarbejder kom han endnu ikke udlært i 1892 til Helsingør, blev tidligt tillidsmand, formand for fællesorganisationen, byrådsmedlem og aktiv i det kooperative bagteri og derefter i 1919 borgmester.

Store lokalhistoriske biografier som denne er sjældne. Der er ingen tvivl om, at der ellers er behov for sådanne bøger, men kildematerialet vil ofte svigte. Der kan være mange grunde, men en helt væsentlig grund er simpelt hen, at der ikke ude i den enkelte by har været behov for indbyrdes brevveksling, når man traf hinanden næsten dagligt.

Disse omstændigheder præger også bogen her. Det lykkes ikke at trænge tæt ind på personen og hans relationer, og det lykkes heller ikke at følge hans arbejde og indflydelse. Kilderne er aviser, nogle af P. C.s egne redegørelser i visse situationer samt dele af foreningsarkiver, som de er indarbejdet i jubilæumsskrifter. Det betyder også, at fremstillingen i betydelig grad ofrer for meget plads på store ydre begivenheder, fester o.lign., mens dagligdagen og dens arbejde ikke kommer med, ligesom det kun sjældent dokumenteres, i hvor høj grad P. C. selv øvede indflydelse på initiativer og beslutninger, herunder også hvilke påvirkninger han fik.

Ud fra kendskabet til mulighederne, når det gælder andre byer, må det antages, at det havde været muligt at skaffe et bredere kildemateriale i arkiverne